

*Dear
Reader*

TATE JAMES

*Dear
Reader*

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Tate James: *Dear Reader*
First published in 2025 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Dudás Éva

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

Borítóterv
Antoaneta Georgieva/Sourcebooks

ISBN 978-963-636-977-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Tate James 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Dudás Éva 2026

*Ezt a könyvet az autokorrektnek ajánlom, amiért
a legváratlanabb helyekre szúrja be a pitákat.
Menj a pitába, autokorreláció!*

Kedves Olvasó!

Ha megtaláltad ezt a naplót, akkor valószínűleg meghaltam. Csakis ezért engedhettem meg, hogy bárki rátaláljon a beszámolómra arról, ami velem történt. Amin keresztül kellett mennem miattuk. Amin még mindig keresztül kell mennem miattuk.

Ha ezt olvasod... akkor meghaltam, és az Ördöggerinc Társaság a felelős érte. Akárki is légy, valószínűleg te leszel a következő.

Az elején kellene kezdenem, hogy lásd az összefüggéseket, így megérted majd, hogyan járathatták velem a bolondját ilyen sokáig, és hogyan lettem az, ami most vagyok. Minden bizonnyal halott. Határozottan halott, mert te, kedves Olvasó, megtaláltad a naplómat. Megesküdtem, hogy ha életben hagynak, eltüntetek minden bizonyítékot, ami ellenük szól...

Tekintettel arra, hogy hová tervezem elrejtetni a naplót, biztosan a Nevaeh Egyetemen tanulsz. Én is itt tanultam. Amikor megkaptam a Mariah Greenberg-ösztöndíjat, azt hittem, megütöttem a főnyereményt. Arra számítottam, hogy minden álmom valóra válik a Nevaeh Egyetemen. Mekkora tévedtem!

Egy hónappal a tanév kezdete után hallottam először az Ördöggerinc Társaságról. A barátaimmal egy buliban voltunk a Prosper-tó partján, és hallottam, ahogy néhány lány valami „beavatásról” pusmog, és azt találgatják, kiket fognak kiválasztani. A kiválasztás feltételei nyilvánvalónak tűntek: legyenek gazdagok, befolyásosak, szépek – de csak a legjobbak kaptak meghívást. Ugyanakkor nyilvánvalóan kiválasztottak néhány statisztát is, csak úgy véletlenszerűen. A lányok „ágyútöltelékek” hívták őket.

Valaki meghalt. Senki sem fog róla beszélni, és amikor megpróbáltam kikérdezni az egyik tanulótársamat, mi történt, hirtelen elhallgatott. Csak annyit tudok, hogy egy Sarah Black nevű lány éjfélkor állítólag leugrott a Cat's Peakről. Ha nincs köze hozzá az ÖGT-nek, akkor miért tesz úgy mindenki, mintha semmi se történt volna?

Vagy ami még rosszabb: miért tesznek úgy, mintha a lány nem is létezett volna? Hátborzongató, és most, hogy tudom, amit tudok a beavatásokról... Száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy lelőtték.

Mostanra már biztosan kitaláltad, hogy az ÖGT ebben az évben engem is beválasztott az állítólag „random” beavatótjái közé. Csupán egyetlen héttel Sarah Black Cat's Peak-i „öngyilkossága” után elkaptak, miközben úton voltam az étkezdébe vacsorázni. Valaki zsákot húzott a fejemre, majd erőszakkal begyömöszöltek egy furgonba.

Hosszú ideig tényleg azt hittem, hogy meg fogok halni.

Nyilván... nem haltam meg, különben nem írnám most ezt a beszámolót. De az a beavatás ráébresztett, hogy le kell írnom mindent... arra az esetre, ha úgy végezném, mint Sarah. Minden bizonnyal úgy is végeztem, ha jelenleg ezt olvasod.

A francba! Ha olvasod... kérek, nehogy úgy járj, mint én. Legyél okosabb nálam, és ne bízz senkiben!

Első fejezet

– A kurva életbe, ez most komoly? – nyögtem, miközben az orrnyergemet dörzsöltem. Amikor újra kinyitottam a szememet, csúnya látvánnyal szembesültem: az autómát összekarcolták egy kulccsal. Az én gyönyörű 1973-as Pontiac Firebirdöm, amit gyerekkoromban olyan féltő gonddal hoztam rendbe apámmal. A legdrágább kincsem... aminek a bal oldalán, a lángvörös festésben mély seb húzódott az orrától a faráig.

– Sajnálom, kölyök. – A sokat látott autószerelőm megvonta a vállát. – Akárki tette, mindenképpen kárt akart okozni. Fedezi a biztosításod?

Visszanyeltem a könnyeimet.

– Nem... csak a töréskárt. – A részmunkaidős állásommal csak ennyit engedhettem meg magamnak, miután kifizettem a tandíjat és a számlákat.

A szerelőm sóhajtott egyet.

– A francba, kölyök, nem t'om, mit mondjak. A legjobb ajánlatom ötezer-nyolcszáz, és akkor is az egyik tanulómra kell rábíznom a munkát. Az ilyen autókat...

– ...drága fenntartani – morogtam, elismételve azt, amit az elmúlt években minden egyes alkalommal elmondott

nekem, amikor javításra volt szükségem. – Tudod, hogy nem adhatom el, Rex. Nem az enyém.

Rám vigyorgott.

– Tudom, de egy kérdést megér. Ha az öreged legközelebb erre jár, küldd be hozzám, jó?

Vágtam egy grimaszt.

– Persze.

– Szóval. Mihez kezdjünk ezzel az ocsmánysággal? – A ronda sebhelyre mutatott a kocsimon, ami elég mély volt, több helyen még a fémet is behorpasztotta. Ha bármilyen más autóról lett volna szó, hagytam volna az egészet, és akkor hoztattam volna rendbe a kárt, amikor megengedhetem magamnak, de egyszerűen nem kockáztathattam meg, hogy rozsdásodni kezdjen. Egy ilyen autónál nem.

Az arcomat dörzsölve megint felnyögtem.

– Javítsd meg! Szerzek rá pénzt... valahonnan. – Az órámmra pillantottam. – Ha már itt tartunk, órára kell mennem.

A szerelőm bólintott, és megpaskolta a vállamat.

– Rendben, kölyök. Hagyd csak itt! Hívlak, amint elkészült. Viszont eltarthat néhány hétig, amíg lesz időm beszerezni a festéket.

Nem meglepő. Mindig egy örökkévalóságig tartott, amíg alkatrészeket szerzett a Firebirdömhöz, szóval a megfelelő festék megtalálása sem fog gyorsan menni.

– Köszí, Rex.

Leverten, sóhajtvá indultam el a szervizből gyalog, és igazítottam egyet a hátizsákomon, miközben a buszmegálló felé tartottam. A helyi főiskola csak néhány megállóra volt, és mivel nem kellett parkolóhelyet keresnem, ezúttal korán beértem az órára.

Egész nap idegeskedtem, és kész küzdelem volt ebéd után a filozófia-előadásra koncentrálni. A tudatalattim remélhe-

tőleg magába szívta az információkat, mert mire véget ért a napom, a füzetem tele volt stresszlevezető firkálgatással.

Hogy a *picsába* szedjek össze még ötezer-nyolcszáz dollárt, amikor így is épphogy boldogulok? Ha szólnék anyámnak, a nap végére már a számlámon is lenne a pénz, némi egészséges többlettel megfejelve, de ezt a megoldást egy porcikám sem kívánta. Egyrészt: az nem az *ő* pénze. Másrészt: a koci *apám* kicsikéje... és miután Anyu épp valaki máshoz készült hozzámenni, örült nagy tiszteletlenségnek tűnt. Ráadásul huszonegy vagyok, nem szaladgálhatok anyucihoz segítségért, valahányszor citromot kapok az élettől.

Viszont vésztervnek még jó lehet, ha félre tudom tenni a büszkeségemet.

Mintha a gondolataimmal megidéztem volna, megszólalt a telefonom, a kijelzőn pedig az ANYU felirat látszott egy vicces fotó kíséretében, amin szívecskét próbált formázni a kezével. Mosolyognom kellett, valahányszor megláttam.

– Szia, Anyu! – köszöntem a fülemhez emelve a telefont, miközben a buszmegálló felé baktattam.

– Szia, szívem! Milyen volt az órád? – Anyukám meleg, mézédés hangja azonnal enyhített a mellkasomat görcsösen szorító stresszen, amit a pénz miatt éreztem. Elmosolyodtam, és mindent elmeséltem neki a legutóbbi projektről, amit a klasszikusirodalom-professzoromtól kaptam. Imádta, ha tudja, mit csinálok a fősulin, én pedig szívesen meséltem róla. Még segített is jobban megértenem az anyagot, amikor neki magyaráztam.

Csacsogtunk egy darabig, amíg megérkezett a busz, és felszálltam rá. A buszjegyem pityegését meghallva Anyu félbeszakított.

– Ashley, te buszon vagy? – kérdezte értetlenül. – Mi történt a Firebirddel?

Az ajkamba haraptam, és felnyögtem magamban. Nem szóltam neki a karcolásról, mert *tudtam*, hogy megint előke-rülne a pénztéma. Tudta, mennyire szeretem az autót, de azt is, mennyit ér, és úgy gondolta, hogy ez *csak egy autó*.

– Semmi – hazudtam –, csak környezettudatos dönté-seket hozok. Károsanyag-kibocsátás meg ilyenek. – Elfín-torodtam, mert utáltam minden egyes hazug szavamat. Anyu és én nem szoktunk *hazudni* egymásnak, és most sem ment jól.

A kínos csend a vonal másik végén arról árulkodott, hogy tudja, füllentek, de ahelyett, hogy számonkérte volna rajtam, csak sóhajtott egyet.

– Oké, szívem. Akkor ma este nálunk vacsorázol?

Hang nélkül káromkodtam és grimaszoltam egyet.

– Sajnálom, de nem. Teljesen megfeledeztem róla, és extra műszakot vállaltam. – Most pedig mindennél nagyobb szükségem volt a pénzre. Az esti műszak jobban fizetett, és *általában* a borraivaló is jobb volt, mint napközben.

– Semmi baj – válaszolta Anyu az ítékezés legkisebb jele nélkül –, de Max és én nagyon szeretnénk beszélni ve-led valamiről. Holnap el tudnál jönni hozzánk?

Maxnek – anyám főnökének és *újdonsült vőlegényének* – gyakorlatilag saját otthona volt Lake Prosperben, de Anyu szerint az nem volt elég *otthonos*, és meggyőzte, hogy in-kább költözzön hozzá ide, Panner Valley-be. Iszonyú ara-nyosak voltak együtt, ezt el kellett ismernem, habár nehe-zen vette be a gyomrom, amikor nemrég bevallották a közel nyolc éve tartó kapcsolatukat. Összességében érthe-tő volt, miért titkolóztak: el akarták kerülni a pletykákat, és nem akarták igazolni a sztereotípiákat, hiszen Anyu Max titkárnője volt.

– Igen, persze. Sajnálom. Kérlek, mondd meg Maxnek is, hogy sajnálom. Fogadok, hogy már elkezdett főzni. – Max *imád* főzni, és nagyon jól csinálja. Nála minden étkezés felér egy *fine dining* élménnyel.

Anyám felnevetett.

– Igen, el, de nem gond. Szerintem Nate beugrik, és az a fiú minden alkalommal úgy eszik, mintha éheztenék.

Felvontam a szemöldökömet.

– Figyelmeztetés nélkül rám eresztettétek volna a mostohatestvéreket? Mondhatom, szép! Holnap is ott lesz? – Annak ellenére, hogy anyám és Max már egy hónapja eljegyezték egymást, még nem találkoztam Max fiával, Nate-tel. Az elmúlt évek során valószínűleg ő is ugyanannyit tudott a szüleink kapcsolatának természetéről, mint én.

– A holnapban nem vagyok biztos – felelte Anyu. – Megkérdezem. De a napokban már találkozni fogsz vele. Folyton olyan elfoglaltak vagytok mindketten.

Ebben igaza volt, legalábbis ami engem illetett. Még egyszer megerősítettem, hogy másnap együtt fogunk vacsorázni, aztán befejeztem a hívást, ugyanis a busz közeledett a megállóhoz. Négy háztömbnyi sétára volt a kétszobás lakástól, amin öt lánnyal osztoztam. A bérleti díjak húzósak voltak Panner Valley-ben, nekem pedig nem volt szükségem a saját szoba luxusára, hiszen nem volt említésre méltó szerelmi életem.

Egy órával később már a személyzeti bejáraton robogtam be a Serenitybe, az elegáns wellnessközpontba, ahol masszörként dolgozom.

– Késtél! – kiabált ki Meg, a főnököm, amikor berontottam az öltözőbe, hogy átvegyem a formaruhámat.

– Bocsi! – válaszoltam, miközben átrángattam a pólómat a fejemen, és belebújtam a fekete japán ujjú ingbe,

aminek a mellrészébe bele volt hímezve a nevem. – Buszszal kellett jönnöm.

Meg odajött hozzám, és elfintorodott.

– Gond van azzal a szexi kocsiddal?

Felsóhajtottam.

– Valami seggfej úgy végigkarcolta a kulcsával, mintha személyes oka lett volna rá. Szóval, ha van még extra műszak, amire kellene ember...

– Vettem – bólintott. – Nos, az első kliensed már itt is van. Elintézem vele a kérdőívet. Villantott egy Rolexet, szóval szép borraivalóra számíthatsz.

Nevettem, és begomboltam az ingemet, miközben Meg kifelé tartott az előtérbe, ahol a kliensem várakozott. Utáltam késve és kimerülten érkezni a munkába, de nem volt mit tenni. Amilyen gyorsan csak tudtam, lecseréltem a farmeromat a formaruha vászonnadrágjára, és hullámos, fahéjbarna hajamat profi kontyba igazítottam a fejem tetején.

Kifelé jövet az öltözőből gyors pillantást vettem az órára, és megállapítottam, hogy csak hat percet késtem, de ettől még a kliensnek kijáró időből vett el, szóval be kell hoznom... Ez pedig azt jelenti, hogy a műszakom végéig csúszásban leszek.

A Serenity közkívánatra nemrég vezette be a hosszabb nyitvatartást, és ennek én is nagyon örültem. Az esti műszak jobban fizetett, és könnyebb volt összeegyeztetni az óráimmal is, de az volt a hátránya, hogy gyakran támo-lyogtak be elázott üzletemberek egy-egy *happy hour* után *happy ending* iránt érdeklődve.

Mi *nem* ilyen masszázst kínáltunk.

– Elég *jó pasi* – suttopta Meg, és átadta a felírotáblát, miközben elmentem mellette az előtérbe vezető folyosón.

Elfojtottam a nevetést, szemrehányó pillantást vetettem rá, aztán finoman meglegyintettem a táblával.

– Csitt! Ez aztán a profizmus...

Meg grimaszolva és kuncogva továbbment, engem pedig magamra hagyott, hogy üdvözljem a kliensemet, és bemutatkozzak neki.

Gyorsan átfutottam az űrlapot, amit az imént töltött ki. Fejben összeszedtem a fontos információkat, miközben befordultam a sarkon.

– Üdvözlöm! Heath, igaz? Ashley vagyok, ma este én leszek a terapeutája. Mondja... – Felpillantottam a tábláról, hogy a kliensemre mosolyogjak, és majdnem elharaptam a nyelvemet.

Basszus. Meg nem túlzott. *Őrülden* jó pasi.

– Mit mondjak? – kérdezett vissza. Sötét szemöldökét felvonta, mogyoróbarna szeme vidáman villant, miközben úgy bámultam rá, mint egy kibaszott szarvas a fényszóróra. Nemcsak jóképű volt, hanem magas – legalább egy fejfeljellel magasabb nálam – és izmos is. Széles válla láttán a tenyerem viszketett, hogy munkához láthasson.

Pislogtam néhányszor, próbáltam felidézni, mit is akartam mondani, és az arcom felforrósodott zavaromban.

– Elnézést... bocsánat. Ashley vagyok, a terapeutája.

– Ezt a részt már mondtad – tájékoztatott megjátszott suttogással.

Jézusom!

– Ó, igen, persze! Kérem, kövessen!

Igyekeztemben, hogy esetlenségemet leplezzem, visszasiettem a folyosóra, és gondosan kerültem, hogy *egyáltalán* rá kelljen néznom, miközben a szobámba vezettem. Mint minden kliensemnél, most is kinyitottam az ajtót, aztán nyitva tartottam neki, hogy előreengedjem, de na-

gyot kellett nyelnem, mert belépés közben olyan közel jött, hogy szinte hozzám ért.

Mi az ördög történik? Olyan volt, mintha egyenesen egy erotikus álomból lépett volna elő – magas, széles, gyönyörű mosolyú... és mindjárt a kezem közé kaphatom. Össze kell szednem magam, nehogy még a végén kirúgjanak.

– Öhm... kimegyek, hogy levetkőzhessen – mondtam, és imádkoztam, hogy az arcom ne legyen vörös. – Amikor elkészült, feküdjön a lepedő alá, az arca kerüljön a lyukba. – Gyakorlott mozdulatokkal visszahajtottam a felső réteget, aztán gyorsan lejjebb vettem a világítást, mielőtt kijöttem a szobából.

Amint becsukódott az ajtó, a falnak dőltem, és lehunytam a szemem. Megpróbáltam lehiggadni. Annyi történt, hogy kimerült, kaotikus állapotban érkeztem, ő meg egy nagyon jóképű férfi. Ez minden. Volt nagyjából három percem, amíg levetkőzik, ami elegendő arra, hogy újra megtaláljam a belső békémet.

– Jól vagy, Ash? – kérdezte az egyik kollégám, egy Dwayne nevű nagydarab fickó, amikor kijött a saját szobájából a folyosó végén.

Odanéztem, és határozottan bólintottam.

– Igen, minden oké.

Csak egy vonzó kliens. Nem nagy ügy. Mindig vannak ilyenek, és még soha nem viselkedtem úgy, mint egy idióta, szóval ez a fickó sem lesz kivétel. Szigorúan profi hozzáállásra van szükség. Amint hasra fekszik, csak egy újabb test lesz ő is, olyan, mint mindenki más, akit eddig masszíroztam. *Összpontosíts az izmokra, a csomókra, a feszes pontokra... A többire oda se figyelj!*

Könnyű azt mondani.